

Multașteptatul *happy-end* sosește brusc pe ritmurile lui Judas Priest (fiind îmbibați mai bine cu stilul „british“ al atmosferei) și gata! Abia de aici încolo încep nelămuririle mele!

Există o vreme când dacă montai piese de Gogol, *Revizorul* de pildă, erai considerat un adevărat revoluționar... După două reprezentații, piesa putea fi chiar și interzisă. Astăzi, *Revizorul* e o piesă clasică și prăfuită pentru intelectualii pretențioși conectați la noul val informațional al secolului XXI, mai ceva ca Neo la cablurile de transmisie ale Matrixului. La ora actuală, teatrul independent e format în mare parte din asemenea piese, care nu transmit niciun mesaj, nu incită și nu irită pe nimeni, ci doar te fac să râzi și gata – ca un film de Guy Ritchie.

În al doilea rând se pune problema axiologiei nedeterminate: cât de bună trebuie să fie părerea pe care o ai despre tine însuși ca regizor, încât să crezi că dacă lași trei actori să vorbească fără să miște din loc, ai oferit o indicație de scenă? Și reciproca e valabilă: cât de bună trebuie să fie părerea pe care o ai despre tine însuși ca actor, încât să crezi că dacă nu miști din loc și spui un text oarecare, respecti o indicație regizorală? Cât de naiv să fii ca actor, încât să crezi că poantele pe care le zici cu minimum de efort intelectual sunt teatru și nu *stand-up comedy*?

Iată dar, de ce acest spectacol a trezit în mine groaznicul sentiment al nimicniciei în fața destinului. Să luăm românul mediocru contemporan, grupă socială din care cu mândrie fac parte, angajat la stat sau la patron – teoretic opt ore din 24, practic 12 din 24 – sătul de politică și obosit de trafic, hăituit de șefi și terorizat de minibirocrații exemplare, dar cu banii pentru un bilet la teatru în buzunar. (E un victorios!) Să mai fie oare un motiv de mirare faptul că la Teatrul Național se formează cozi la casa de bilete până în stația de autobuz de la Rosetti când una dintre alternativele concurențiale ale „independentilor“ este spectacolul *Hoții* invitat la Teatrul Act?

Teatrul 74 Târgu Mureș – Hoții de Conor McPherson. Regia: Cristian Juncu. Cu: Theo Marton, Marius Turdeanu, Cătălin Măndru. Data reprezentației: 30 ianuarie 2010.

Marinela ȚEPUȘ

Mica vânzoleală

Există, din păcate, în vremea din urmă, tot mai puține evenimente teatrale care să ne rămână cu adevărat în memorie. Poate și pentru că fondurile alocate producțiilor scenice sunt tot mai mici, în vreme ce dorința regizorilor și a actorilor de a realiza spectacole este tot mai mare. Ca și numărul acestora. Ca și hotărârea lor de a rămâne cu orice preț în Capitală după absolvirea diferitelor facultăți de teatru (de stat ori particulare). Așa se face că, deși avem parte de multe premiere în București, despre tot mai puține avem ceva de spus.

Am fost invitată la Centrul Cultural pentru UNESCO „Nicolae Bălcescu“, pentru a urmări un spectacol intitulat, fără inspirație, *Maria Tănase*. Scenariul, coregrafia și regia sunt semnate de Mălina Andrei, iar protagoniști sunt: Claudia Negroiu și Răzvan Dragu.

Am văzut, mai demult, o producție dedicată lui Edith Piaf, realizată tot de către Mălina Andrei și având-o în rolul cântăreței tot pe Claudia Negroiu. Mălina Andrei este o coregrafă talentată, cu destule izbânzi artistice, iar Claudia Negroiu are

Claudia NEGROIU și Răzvan DRAGU

voce bună, emană emoție și se mișcă dezinvolt. Așa că, la vremea respectivă, montarea a reușit să mă convingă. Și nu doar pe mine...

De această dată, însă, spectacolul este lung, dezlănat, fără niciun fior. Textul este plat – numai o înșiruire de vorbe care se referă la câteva episoade din cariera mării cântărețe. Prea puțin despre viața ei tumultuoasă. Nimic care s-o exprime cu adevărat. Claudia Negroiu nu e deloc potrivită pentru rolul *Mariei Tănase*, în primul rând pentru că nu poate ajunge la arderea ei interioară, nereușind să-i redea impenetrabilitatea trăirilor, iar Răzvan Dragu, în rolul *Prezentatorului*, este anost, lipsit de vibrație. Mișcarea scenică se rezumă la un continuu du-te-vino prin scenă, motivat (sic!) de mutarea unor panouri. Chiar nu am deslușit rostul acestei vânzoleli, poate doar dacă nu cumva trebuia să suplinească lipsa de inspirație a scenaristei, coregrafei și regizoarei – toate trei întruchipate fiind, după cum am mai spus, de către aceeași Mălina Andrei (artistă talentată, cu reușite chiar și în această triplă ipostază). Claudia Negroiu încearcă să ne impresioneze prin naturalețe și ingenuitate. Reușește mai mult să ne plictisească. Tânărul său partener, Răzvan Dragu, străduindu-se să întruchipeze când rolul Povestitorului, când pe cel al biografului, când pe cel al impresarului (un pic îndrăgostit de divă) nu reușește să ne capteze în niciun fel atenția. Așa se face că ne rămân în memorie doar cântecele Mariei Tănase și rochiile actriței, realizate cu destul simț artistic de către Aurel Pătrașcu. Și costumele populare. Este, totuși, foarte puțin!

Centrul Cultural pentru UNESCO „Nicolae Bălcescu”, București – Maria Tănase. Scenariul, regia și scenografia: Mălina Andrei. Scenografia: Aurel Pătrașcu. Coloana sonoră: Vasile Malic. Cu: Claudia Negroiu și Răzvan Dragu. Data spectacolului: 17 ianuarie 2010.